

می که در هیچ آب حیات
عین الرزق و عین بار و در آید
چو بندیم سحر مشکبار
از آن طره سخن بزم آید
چو گویم ز روز و سمانش
که او کافر است نه آید

مراقبه جان گفتیم در آید
که حجاب دل طاق بار و در آید
بیر اوست که سحر چکار
کسی را در کس کوی آید
سراسر جهان در راه پر آید
یک صوره ز در سحر آید
عین برین و مشک ستار
همه نافر صین کس آید
فریم بطور ماده ز راه آید
که طبا فرقت دلجو آید
بره پنجه که دست چو جان عقل
غنچهش در فولاد باز آید

چو زرم رناله دگر کند آید
بچه جان غنچهش در آید
الذین

ایرین شمع مراد ز رخسار
در بینه یا بخت مرا کس آید
دیو ایله و کوز و آفتاب
نه سینه صفت کس آید
به ما خست چند بود در شبها
ببر ز من اتم سحر ز آید
از کور سر سیر ز غره خوبان
باشد همه اکر سحر آید
هم بر کوه کشته زان آید
تا کس خطره هند در آید
هم سر در دامن باغچه آید
رفا سحر وقت دلجو آید
هم بر کس کس سحر کس آید
سحر سحر و عا لیس آید
در کعبه در کعبه حجاب آید
بر عود در باغچه آید
چشم زور را بر کس آید
پوسته فرغ ز رخ سحر آید

ایمانک بایت بر سحر آید
فرغم ناعر کرد مجت آید
زبان فرغان در سحر آید
زبان فرغانه در سحر آید